

Čeladenská fontána

Zpravodaj BESKYDSKÉHO REHABILITAČNÍHO CENTRA

1, 2 / 2021, ročník XIII.

Časopis ČELADENSKÁ FONTÁNA je vydáván pro zaměstnance, klienty a partnery Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Cílem Fontány je přinášet informace všem, kteří se chtějí dozvědět více o tom, jak zde, na úpatí Ondřejníku, pomáháme těm, kteří potřebují upevnit zdraví. Je to jednoduché: díky zdejším mimořádně příznivým klimatickým podmínkám a vysoké úrovni rehabilitační péče je BRC vyhledávaným zdravotnickým zařízením s výbornou pověstí. Za neopakovatelnou a dnes velmi vzácnou atmosférou rodinných lázní k nám jezdí pacienti z celé republiky. Tímto zveme i vás. Všechna vydání Čeladenské fontány najdete také na www.brc.cz.

Foto: Tomáš Bajgar

LÉČEBNÝ DŮM STORCH II NOVÉ JEDNOLŮŽKOVÉ POKOJE

Posláním Beskydského rehabilitačního centra je pomáhat pacientům na cestě ke zdraví. Naším jedinečným léčivým zdrojem jsou ruce, dovednosti, znalosti a srdce fyzioterapeutů, lékařů, sester a dalších zaměstnanců BRC. Velmi důležité je také příjemné prostředí, pohodlné ubytování, harmonicky působící společné prostory a moderní pracoviště pro poskytování rehabilitačních procedur. A také okolní beskydská příroda a udržovaný lázeňský park. Stavbu Léčebního domu Dr. Storch II jsme zahájili na podzim roku 2018 a úspěšně ukončili v srpnu 2020. 11. srpna jsme z LD Golf přestěhovali celé oddělení i s pacienty do nové budovy.

Na snímku je celkový pohled na Léčebný dům Dr. Storch I (v popředí) a Dr. Storch II (vlevo). Přízemní stavba vpravo je budova nové rehabilitace, která slouží pacientům v obou budovách. Všem pacientům slouží také jídelna v přízemí (vlevo dole), z níž je možné vyjít na terasu s posezením a slunečníky.

V BRC Čeladná můžeme léčit nebo zmírnit obtíže post-covidových pacientů

Zkušenosti z předchozího roku ukazují, že u pacientů s těžším průběhem onemocnění covid-19 přetrvávají řadu měsíců po odeznění akutních příznaků obtíže, jako je pokles celkové dechové, tělesné a psychické kondice, únavový syndrom, bolesti kloubů, svalů a hlavy, zhoršené periferní prokrvení končetin a v neposlední řadě komplikace u chronických onemocnění.

V BRC Čeladná máme dlouhodobé zkušenosti i prostředky jak zlepšit prognózu pacientů s chronickým onemocněním. Rehabilitujeme onemocnění plicní, srdeční, cévní, neurologická a metabolická (například diabetes). Post-covidovým pacientům můžeme pomoci zmírnit jejich obtíže a léčit je.

Poskytujeme komplexní pohybovou léčbu, provádíme kineziologické vyšetření, individuální i skupinovou fyzioterapii včetně dechových cvičení, oxygenoterapii, inhalace a uhličité koupele pro lepší prokrvení těla. U vážnějších průběhů lze využít kognitivní terapii a relaxační techniky. Samozřejmostí je edukace pacientů pro další potřebný individuální program a nutriční poradenství.

Cílem této speciálně zaměřené léčebně rehabilitační péče je zlepšení a úprava dechové kondice, celkové zdatnosti a vytrvalosti a nastavení postury umožňující optimální dechovou funkci. Dále podpora srdečně-cévního systému, zvýšení a udržení svalové síly, rovnováhy a trofiky a předcházení svalovým bolestem, inaktivitě a snížené pohybové kapacitě při dušnosti. Celkové zlepšení fyzické a psychické kondice pacientů a snížení rizikových faktorů u chronických onemocnění.

INFORMACE PRO PRAKTICKÉ LÉKAŘE A AMBULANTNÍ SPECIALISTY

V BRC Čeladná přijímáme post-covidové pacienty k rehabilitační léčbě. V návrhu na léčebně rehabilitační péči je třeba **uvést jako hlavní diagnózu onemocnění pohybového, oběhového nebo nervového systému.**

Nemoci, u kterých poskytujeme rehabilitační léčbu:

- **Nemoci oběhového ústrojí** - stavy po operacích srdce (aortokoronární angioplastiky, bypassy), stavy po infarktech, ischemická choroba srdeční, hypertenze apod.
- **Nemoci pohybového aparátu** - stavy po ortopedických operacích s použitím kloubních náhrad, stavy po úrazech a operacích s traumatickým poškozením měkkých tkání a kostí, amputacích končetin, osteoporóza, artrózy velkých kloubů, revmatická onemocnění, bolesti zad, skoliózy, stavy po operacích v oblasti páteře apod.
- **Nemoci nervové** - bolestivé kořenové syndromy vertebrogenního původu, stavy po cévních mozkových příhodách, stavy po poraněních a operacích periferního nervstva provázené poruchami hybnosti, roztroušená skleróza, chabé obrny a polyneuropatie, Parkinsonova choroba a další.

Návrhy na léčebně rehabilitační péči v odborné léčbě se dělí na tři typy (I, II, III):

I. Překlad z lůžka na lůžko - návrh vystavuje lékař při hospitalizaci. Nástup na léčbu je do 10 kalendářních dní od ukončení hospitalizace. Termín nástupu na rehabilitaci musí domluvit oddělení nemocnice se staniční sestrou BRC.

II. U tohoto typu návrhu doporučí lékař při hospitalizaci začátek rehabilitace až po určitém počtu dní po propuštění z nemocnice. Návrh vystaví vždy lékař při hospitalizaci. Termín nástupu na rehabilitaci musí domluvit oddělení nemocnice se staniční sestrou BRC. Délka platnosti návrhu je 1 měsíc od data vypsání.

III. Návrh na rehabilitaci pacienta indikovaného k rehabilitační léčbě z vlastního sociálního prostředí (z domova). Délka platnosti návrhu je 3 měsíce od data vypsání. Tento návrh vždy vypisuje praktický nebo odborný lékař.

Všechny tři typy návrhu podléhají schválení revizním lékařem příslušné zdravotní pojišťovny pacienta.

Postup při podávání návrhu na léčebně rehabilitační péči v odborné léčbě, formulář návrhu a další informace pro lékaře i pacienty jsou uvedeny na www.brc.cz/hospitalizace.

Na www.brc.cz/procedury je uveden přehled všech poskytnutých procedur.

KONTAKT: Beskydské rehabilitační centrum; 739 12 Čeladná 42; tel. 552 533 211; info@brc.cz

INFORMACE PRO PACIENTY, KTEŘÍ PRODĚLALI COVID-19

Pro pacienty, kteří prodělali onemocnění covid-19, jsme přizpůsobili rehabilitační program tak, abychom jim pomohli léčit nebo zmírnit nejčastější následné obtíže. Dle našich současných zkušeností se následné obtíže daří rehabilitací zmírňovat. **Podmínkou ke schválení žádosti o léčbu ale je hlavní diagnóza onemocnění pohybového, oběhového nebo nervového ústrojí, post-covidové obtíže jako diagnóza vedlejší.**

Prosíme Vás o spolupráci: Předejte tuto informaci všem, jimž by mohla pomoci - Vaším blízkým, přátelům a také praktickým lékařům, kteří se v současnosti nejčastěji setkávají s pacienty, kteří covid-19 prodělali. (red)

NOVÝ LÉČEBNÝ DŮM DR. STORCH II

Úkolem Beskydského rehabilitačního centra je pomáhat pacientům na cestě ke zdraví. Naším jedinečným léčivým zdrojem jsou ruce, dovednosti, znalosti a srdce fyzioterapeutů, lékařů, sester a dalších zaměstnanců BRC. Velmi důležité je také příjemné prostředí, pohodlné ubytování, harmonicky působící společné prostory a moderní pracoviště pro poskytování rehabilitačních procedur. A také okolní beskydská příroda a udržovaný lázeňský park.

Stavbu Léčebného domu Dr. Storch II jsme zahájili na podzim roku 2018 a úspěšně ukončili v srpnu 2020 přestěhováním pacientů z pronajatého léčebného domu Golf. Stavbu realizovala firma Nosta, a. s. z Nového Jičína pod vedením zkušeného stavbyvedoucího Ing. arch. Marcela Kupky. Léčebný dům nabízí svým klientům komplexní služby a ve čtyřech poschodích celkem padesát lůžek. 26 pokojů je jednolůžkových a 12 pokojů dvoulůžkových, každý má balkon nebo terasu a vlastní sociální zařízení. Šest pokojů je navíc vybaveno speciálním zvedacím zařízením pro imobilní pacienty. V posledním, čtvrtém patře jsme vybudovali prostorné apartmány s krásným výhledem do lázeňského parku.

Průběh stavby jsme zaznamenali ve dvou video dokumentech. V prvním jsou hlavně fotografie, pořízené v průběhu stavby, doplněné komentářem. Druhé video využije časosběrné záběry z kamery umístěné na střeše sousedního Léčebného domu Dr. Storch I. První je již ve vysílání naší vnitřní Televize Ondřejka i na YouTube kanále BRC Čeladná. Časosběrný dokument dokončujeme a měl by se ve vysílání objevit do konce března.

Jsm rádi, že navzdory loňským ztíženým podmínkám se nám podařilo stavbu úspěšně dokončit a věříme, že bude dobře a dlouho sloužit ke spokojenosti našich pacientů. (bo)

Nahoře: Nový Léčebný dům Dr. Storch II. Foto: Tomáš Bajgar
Uprostřed a dole: Vybavení jednolůžkového pokoje. Foto: Roman Polášek

Věra Machálková:

TĚŠÍM SE, ŽE BUDU MÍT VÍC ČASU NA SVÉ KONÍČKY, RODINU A PŘÁTELE

Když se mě Věrka zeptala, zda její poděkování za spolupráci kolegyním a kolegům můžeme zařadit do prvního letošního čísla Fontány, souhlasilo se mi dost těžko. Vždyť je to poděkování před jejím chystaným odchodem do penze! Ne, že by to byl odchod nečekaný. Se svou nástupkyní Zdeňkou Kišovou sdílela kancelář a především práci hlavní sestry už několik měsíců. Ale to mi nepomůže, abych tomu úplně uvěřila. Vážím si její empatie a podpory v osobní rovině ve chvílích, kdy mi bylo nejhůř. Za uplynulých třináct let byla pro mě také výbornou kolegyní, hlavní „poradkyní“ a zdrojem informací. Pomohla ochotně a vždy, když jsme s kolegyněmi potřebovaly porozumět zdravotnickým termínům a okolnostem, které bylo třeba znát při formulaci odpovědi na někdy hodně složité dotazy našich potenciálních pacientů. A nejen to.

Ona byla také první, kdo mě upozorňoval na pracovní či osobní úspěchy „jejích“ zdravotních sester a ošetřovatelek, nebo na odborná témata z oblasti ošetřovatelství, o kterých bychom mohly napsat. Jako členka redakční rady Fontány byla v tomto neocenitelná a díky ní vznikla celá řada článků v našem časopise. Velký podíl měla také na tvorbě obsahu knihy „Životodárné údolí – Od Lázní Skalka až k Beskydskému rehabilitačnímu centru v Čeladné (1902-2017)“, kterou BRC vydalo ve spolupráci s Okrašlovacím spolkem Rozhledna ke 115. výročí založení lázní.

Přes 40 let Věrka strávila (s výjimkou mateřských dovolených) práci v náročné pomáhající profesi. Prožila transformaci nemocnice v rehabilitační centrum v roce 2000 a od samého začátku pracovala v blízkém kontaktu s vedením centra, později jako jeho členka. Je tedy určitě na místě zavzpomínat. A tak jsem nejprve sáhla po jmenném rejstříku a po fotografiích v uvedené knize a zapátrala jsem v archivu snímků z akcí, u kterých už jsem byla osobně.

Můžeme začít vzpomínat:

▲ 1992: S miminky na chodbě gynekologicko-porodního oddělení v nynějším LD Dr. Storch I. Jedna z mála fotografií, na kterých je Věra „ve služebním“. (Z etických důvodů fotografujeme personál při práci s pacienty BRC jen výjimečně, a tak máme pracovních fotografií za uplynulých mnoho let jen několik.)

Věrko, nedávno ses mi svěřila, že nejraději vzpomínáš na práci „u miminek“. Pracovní dráha Tě ale nakonec zavedla jinam.

Jak k tomu došlo?

Když se tady v Čeladné rušila porodnice, bydleli jsme v sousedních Kuncicích pod Ondřejníkem. Měla jsem ještě malé děti a nemohla jsem dojíždět do nějaké větší a vzdálenější nemocnice. Rozhodnutí bylo tedy jasné – zůstat zde na rehabilitačním oddělení.

Ze všech sil jsi také bojovala za to, aby porodnice nebyla v roce 2000 zrušena. A tehdy jsi místo očekávané výpovědi za odpor vůči vedení dostala nabídku pracovat jako staniční sestra nově koncipovaného oddělení lůžkové rehabilitace?

Ano, nevzdávali jsme se bez boje. Věděli jsme, že odvádíme kvalitní práci a že pečujeme o maminky a děti s láskou. A teď jsme to měli všechno opustit? Vážím si toho, že místo výpovědi mi ředitel nabídl místo staniční a záhy vrchní sestry. Čas ukázal, že rozhodnutí nového ředitele bylo správné.

Od roku 2006 jsi byla hlavní sestrou, která řídí staniční sestry odpovídající za jednotlivá oddělení. Co tahle změna pro Tebe znamenala? ►

Nahoře: 2008: Na oslavě padesátin ředitele BRC Milana Bajgara. Vedle Věry sedí její manžel Lubomír, tehdy provozní náměstek, stojícím gratulantem byl primář Zdeněk Klimeš.

Dole: 2009: Na oslavě vlastních padesátin s tehdejší vedoucí finanční účtárny Leou Stoklasovou. Jak jsme již předdeslali, „civilních“ fotografií Věry máme za uplynulých 20 let na výběr daleko více, než těch pracovních v bílém. Oslav ale zase tak moc nebylo...

► Opět to byla výzva zkusit něco jiného. Dlouhou dobu jsem staniční sestru dělala, a tak to nebylo pro mě úplně neznámé a náročné. A jak jsem dělala práci hlavní sestry, to musí posoudit jiní.

Co bylo podle Tebe na práci hlavní sestry nejtěžší? Za tu dobu se na pozicích staničních sester pár Tvých kolegyně vystřídalo, protože ty starší postupně odcházely...

Nejtěžší bylo nalézat kompromisy mezi vedením a personálem na odděleních. Někdy to bylo opravdu těžké najít společnou cestu. Každá strana má totiž vždycky svou pravdu.

Vloni jsme otevírali úplně nový Léčebný dům Dr. Storch II. Máš na průběh stavby a vybavování nového oddělení nějakou speciální vzpomínku?

Vítala jsem stavbu nového Storchu. Přece jen dům Golf, který jsme měli pronajatý, byl dost daleko od hlavního areálu. I když byl u pacientů velmi oblíbený, těžko se mi tam sháněl personál. Všichni tam museli jezdit svým autem, žádná jiná možnost nebyla. Jsem moc ráda, že si pacienti i personál zvykli na nový léčebný dům a jsou spokojeni.

Je něco, co jsi chtěla ze své pozice zařídit, vybudovat, nebo třeba změnit a nestihla jsi to?

Tak určitě jsem nestihla spoustu ►

Věra Machálková vystudovala Střední zdravotnickou školu a v roce 1978 začala pracovat jako zdravotní sestra na kojeneckém oddělení nemocnice ve Frýdku. V roce 1983 nastoupila na dětské oddělení Nemocnice s poliklinikou v Čeladné, v té době bylo toto oddělení v dnešním LD Kněhyně. Po jeho uzavření v roce 1988 pracovala až do roku 2000 na gynekologicko-porodním oddělení jako dětská sestra, později jako staniční a vrchní. Po vzniku Beskydského rehabilitačního centra pracovala v LD dr. Storch jako staniční, od roku 2006 až do letošního února zastávala funkci hlavní sestry, ve které ji vystřídala Zdeňka Kišová. Před definitivním odchodem do penze zajišťuje povinné testování zaměstnanců a jejich očkování proti covid-19.

Žije v Kunčicích pod Ondřejníkem, má dva syny, dceru a pět vnoučat. Ve volném čase ráda vaří a peče, zejména když se sejde celá rodina. Jejím dalším velkým koníčkem je pěstování kvetoucích rostlin doma i na zahrádce. Její manžel, Lubomír Machálka, pracoval jako provozní náměstek BRC až do svého odchodu do penze v roce 2019.

2014: Kulatiny slavila kolegyně Lenka Uhlářová z personálního oddělení. Dále za Věrkou vedoucí rehabilitace Dobroslava Havránková, vedoucí finanční účtárny Vladimíra Plucnarová a účetní Yvona Veličková.

▲ 2014: K pracovním povinnostem hlavní sestry patří také zajištění exkurzí studentů zdravotních škol nebo pracovníků v oblasti sociálních služeb. Zde na setkání se zaměstnanci Speciálního pedagogického centra pro tělesně postižené z Frýdku-Místku.

Chci poděkovat všem svým spolupracovníkům za vstřícnost, ochotu a snahu najít vždy cestu z problému ven. Jen velmi ojediněle jsem uslyšela větu „to nejde“. Vždycky jsme hledali tak dlouho řešení, až jsme ho našli. Já Vám všem z celého srdce děkuji. Věra Machálková

► věcí, ale o ničem podstatném nevím. Je to velmi těžké udělat vždy správné rozhodnutí. Já jsem udělala dobrá i špatná. Ale myslím, že mohu pozici hlavní sestry opustit s čistým svědomím, že jsme společně udělali kus dobré práce. Je těžké udělat některá rozhodnutí tak, aby se nikdo necítil ukřivděn.

Dala jsi nějaké „rady do života“ svojí nástupkyni Zdeňce Kišové?

Zdeňka radu snad ani nepotřebuje. Bude pracovat jako dosud, o tom jsem přesvědčená. Byla a je vždy zodpovědná a spolehlivá sestra. Přeji jí hodně štěstí a někde pevné nervy.

A teď k Tvoji budoucnosti. Určitě si vzpomeneš na přednášku naší pacientky, profesorky lékařské etiky Heleny Haškovcové. Ta nám doporučovala, abychom si druhý životní program, tedy okruh mimopracovních oblíbených zájmů, vytvářeli daleko dříve, než odejdeme do penze. Na co se nejvíc těšíš?

Těším se, že budu mít víc času na své koníčky, rodinu a přátele. Snad se brzy život vrátí do normálu a budeme žít jako dřív.

Jak znám Věrku – a jak také naznačuje závěr její pracovní vizitky – ještě se úplně neloučíme.

A to mě těší.

Za rozhovor a za vše ostatní poděkovala Andrea Anderle Adamová

▲ 2017, prosinec: Na křtu v úvodu zmíněné knihy „Životodárné údolí – Od Lázní Skalka až k Beskydskému rehabilitačnímu centru v Čeladné (1902-2017)“, kterou BRC vydalo ve spolupráci s Okrašlovacím spolkem Rozhledna ke 115. výročí založení lázní. Zleva Alena Jančurová, Dobroslava Havránková, VM a primářka Kateřina Jurová.

Nahoře: 2014: Do penze odcházela a loučila se dlouholetá pracovníce příjmové kanceláře Marie Pavlátová (v popředí). Zleva: Hana Adamcová (dnes Magnusková), Marcela Rygolová, Anna Hirmanová, Anna Mičková, Miroslava Švarcová, VM, Stanislava Česlarová, Růžena Rožnovská a Milan Bajgar. Zcela vzadu Radka Mičulková.

Dole: 2017: Staniční sestry se na poradách s hlavní sestrou scházejí pravidelně, ale fotografují se nerady. Na tomhle snímku ale měly dobrou náladu a navíc žádná nemrkla, a tak by bylo škoda ho nepoužít. Zleva Anna Hirmanová, Eva Malinová, Růžena Rožnovská, Anna Mičková, Miroslava Švarcová, Stanislava Česlarová a VM.

◀ **Vlevo dole:** 2019: Když uvedeme, že to je snímek z oslavy Věřčiných kulatin, neprozradíme víc, než se u dam sluší :-). Právě rozbaluje nápaditý dárek od staničních sester... Není náhodou, že toto je v našem vzpomínkovém albu již třetí fotografie, na které je hned vedle Věry vedoucí rehabilitace Dobroslava Havránková (vloni ji v této pozici vystřídal fyzioterapeut Jan Neuwirth). Zdravotní sestry a ošetrovatelky ze zdravotnického úseku „sdílejí“ s fyzioterapeuty a s dalšími pracovníky oddělení rehabilitace v podstatě všechny pacienty našeho centra. Každý se o ně stará podle své specializace – sestry na lůžkových odděleních a pracovníci rehabilitace na procedurách. Ale právě proto je třeba, aby spolupracovali co nejlépe, vzájemně se uznávali a znali hlavní rysy práce „těch druhých“. To je také úkolem jejich vedoucích. Přátelství je rozhodně výhodou...

KLOBOUK DOLŮ PŘED TVOŘIVOSTÍ ÚČASTNÍKŮ

Andrea Anderle Adamová

*Loňští účastníci fotosoutěže na téma **Moje nejmilejší fotografie** mají všichni naši úctu za to, že se rozhodli zúčastnit a věnovali svůj čas přemýšlení a výběru svých „nejmilejších fotografií“. Zadání měli tentokrát hodně ztížené o podmínku doplnit zaslané fotografie o doprovodné texty, kterými měli svůj výběr zdůvodnit. U fotografických soutěží není zvykem zkoušet tvořivost autorů v oblasti psaného slova, ale na výsledcích je zřejmé, že právě autorský komentář, byť třeba krátký, fotografii dodá další a mnohem osobnější úroveň.*

Tuto výzvu přijalo celkem 13 osob, z nichž většinu tvořili naši pacienti.

ZTÍŽENÉ PODMÍNKY PRO SOUTĚŽÍCI I POROTCE

Proč jsme stanovili takovou podmínku, když v předchozích devíti ročnících soutěže šlo „jenom“ o fotografie a žádné vysvětlující texty nebyly v pravidlech soutěže? Důvod byl jednoduchý – soutěž

jsme vyhlásili v březnu 2020, právě když přišel první „lockdown“ a s ním velké omezení pohybu a veškerých aktivit. Neměli jsme tušení, nakolik se v dalších měsících dostanou lidé ven a k fotografování. Bylo zřejmé, že se všichni budeme muset více zdržovat doma. A tak jsme se tímto zadáním snažili inspiro-

Foto: Pavla Olšerová

Foto: Milena Vaculová

vat účastníky k prohlédnutí archivů, protože to většinou přinese příjemné vzpomínky. Nebo si člověk rád připomene nějaký zážitek, na který by bez znovu objevené fotografie už natrvalo zapomněl. A jako bonus má i dobrý pocit z toho, že si ve věcech udělal pořádek.

Podmínkou doplnit fotografii textem se ale velmi ztížilo rozhodování i porotcům. To bylo vidět už v průběhu roku, jakmile nám první účastníci poslali své příspěvky. A potvrdilo se to po uzávěrce soutěže, když jsme procházeli fotografie a texty jednotlivých autorů. Prostě nešlo klasickým hlasováním vybrat vítěze. Fotografie byly hodně různorodé a doplňovaly je texty psané upřímně a od srdce. Hlasovat pro jednotlivé snímky by bylo nespravedlivé a prakticky nemožné.

PĚT SRDČOVEK

A tak jsem nakonec čtyřem dalším členům poroty navrhla, aby každý vybral ze všech fotografií „jen tu svou jedinou“. A také jsem je poprosila, aby napsali, proč právě tu danou fotografii vybrali. Kdo z kolegů a kolegyně byl v porotě? Jako každoročně kolegové z týmu Televize Ondřejka Jiří Matýsek a externí spolupracovník David Věžník, dále provozní náměstek Tomáš Bajgar a kolegyně z marketingu Blanka Ochmanová. Výsledky snažení porotců přinášíme dále.

JM: Vybral jsem snímek od paní **Pavly Olšerové „Včelka“**. Proč jsem vybral tuto fotografii? Focení je krásný koníček, kromě fotky samotné, kdy se podařil krásný záběr na pilnou pracovníci, autorka píše, jak je na tuto fotografii pyšná. Sama ví, že se jí snímek povedl a má z něj radost. A o to přece při focení a koníčcích jde, o radost. Proto je tato fotografie plná energie, byla vytvořena třeba jednoduchých fotoaparátem, ale s radostí a láskou.

Pavla Olšerová – Včelka: „K focení musí mít člověk klid a zajímavé objekty. Na Čeladné je objektem vše. Fotogenická krajina, příroda i lidé. A fotit přírodu je úžasné. Tady jsem vyfotila rejska, pavouka křížáka, čápa polykajícího hada, veverku v pomněnkách, čmeláka v květu růžičky, rosu... Na fotku včelky jsem hodně pyšná, protože je vidět každý detail jejího tělínka, a to jsem amatér a nemám speciální fotoaparát. Proto jsem za tu krásnou včelku ráda, protože hmyz jen tak „nezapózuje, nepostojí“, nedá se snadno vyfotit.“

DV: Hlasuji pro paní **Milenu Vaculovou** a její snímek „**Malenovice Borová**“. Vybrat letos vítěze bylo obzvláště těžké. Široké téma vyústilo v neuvěřitelně pestrou paletu odstínů doslova celé naší planety. Lidé, příroda, místa blízká i vzdálená, na fotografiích se nám to sešlo všechno. A tak jsem se nakonec rozhodl finální obrázky posuzovat podle jediného kritéria: zda bych chtěl v onen okamžik stisknutí spou-

ště být vedle autora či autorky. A ze čtyř osobních favoritů bych nakonec úplně nejradši ležel v trávě za Borovou, popíjel víno a užíval si jeden z pozdních srpnových západů slunce, takových těch posledních vlahých chvil před tím, než nastoupí podzim. A klidně i sám, jen se svou melancholií.

Milena Vaculová - Malenovice Borová: „Již jsem psala o místech, která mně přitahují, člověk má zvláštní, ale nádherný pocit. Jedno z nich je i Borová v Malenovicích. A to v každém ročním období. Tady jsem se procházela, ještě i původní cestičkou ke kostelu sv. Ignáce z Loyoly. Nádherné okolí s výhledem do kraje na beskydské tisícovky a se stále se měnícím nebem. Nyní po asanaci svahu pod kostelem jsou další nádherná místa. Tři vyhlídky, z kterých můžete obdivovat okolí nebo od jara do podzimu pozorovat, co právě v dané době kolem chodníčku kvete, roste a co se mění. Tady se nádherně sedí v trávě na rozkvetlé louce a pozoruje západ sluníčka, který má tady své kouzlo. Nezapomenu zde připsat i úžasnou oblačnost, kterou miluji a právě tady čaruje nádherně s pohledem na kostelík a beskydské velikány.“

TB: Vybírám fotografii, kterou nám poslal pan **Břetislav Olšer** s názvem „**Procházka**“. Snímek včetně doprovodného textu ve mně navozuje pocity pokoje, relaxace a klidu, který obzvláště v dnešní době je tolik zapotřebí. Fotka mě zahřívá, voní loukami a těší mnoha odstíny barev letní krajiny.

Břetislav Olšer - Procházka: „Měli jsme s paní rituál, snažili jsme se co nejvíce chodit, a tak jsme chodili pěšky na Čeladnou. Zašli jsme si pro noviny do knihovny a na náměstí je prolístovali. Chvilí brouzdali na internetu, na lavičce relaxovali, pozorovali čápy... Byli jsme odměňováni malebnými obrázky krajiny, kudy jsme šli.“

BO: Na první pohled mne zaujala zajímavá fotografie „**Javorník**“ od slečny **Terezy Kutáčové**. Pohled na Javorník, který zachytila, je nevšední a má zvláštní kouzlo. Studenti a žáci to v této době nemají vůbec jednoduché. Taková ranní procházka místo on-line vyučování byla nejen výborný nápad k osvěžení těla i mysli, ale vznikla také velmi krásná fotografie, se kterou soutěžící jistě potěší leckteré čtenářské oko.

Tereza Kutáčová - Javorník: „21. ledna 2020. Dech beroucí pohled na valící se oblaka, při čerstvých ranních paprscích, nejúžasnější využití času, když vám odpadnou dvě ranní vyučovací hodiny :-)“

AAA: Když jsem kolegovi radila, aby dal při svém výběru na první a nejsilnější „libou“ emoci, měla jsem už o svém vlastním výběru jasno. Fotografie „**Že slepici unesu!**“ nám poslal pan **Radim Čelechovský** a udělala mi radost z několika důvodů. Potěšilo mě, že probral svůj archiv a poslal nám 32 let (sic!) starou fotografii svojí dcery, ze které je dnes již maminka jeho vnuka. Radostný zážitek jeho holčičky mi také připomněl mou vlastní dětskou radost a snímek,

Foto: Břetislav Olšer

Foto: Tereza Kutáčová

který mi maminka vlepila za růžky do dětského alba. (Jsem na něm v podobném věku jako tahle holčička, na statku u tety, usmívám se a sedím na bobku obklopená husami, které mi jemně oždibují kalhoty.) Vybavily se mi pěkné vzpomínky na dětskou radost prožívanou v blízkosti zvířat. Komentář k fotografii připojil autor stručný, ale mluví stejně, jako ta fotografie.

Radim Čelechovský: „Na snímku pořízeném na chalupě v Beskydech v roce 1988 je má 3letá dcera: **Že slepici unesu!**“

Snímek pana Čelechovského je na další straně.

FOTOGRAFIE S TEXTY I LETOS

Nyní tedy víte, jak se jednotliví porotci rozhodli. Vlastně poprvé za deset let trvání této soutěže jsme členy poroty odtajnil a nechali je protentokrát vyjít z anonymity. Myslím, že to vůbec nebylo na škodu. „Co člověk, to názor“, platilo i v tomto případě. Ale to právě je na životě to pestré a zajímavé, nemyslíte? A protože se „model“ soutěže fotografií doplněných texty ukázal jako podnětný a zajímavý, rozhodli jsme se s tímto pravidlem pokračovat i v letošním ročníku.

Tématem XI. ročníku fotosoutěže Lázeňská stopa bude MŮJ STROM. Přesné podmínky uvádíme na straně 12.

Přidáte se letos se svými fotografiemi a texty o svém oblíbeném stromu i Vy?

Ale to není vše. Hned na následující straně přinášíme rozhovor s jednou z účastnic soutěže, paní Janou Bártovou, která žije se svým manželem v Domě s pečovatelskou službou v Čeladné. Letáku s podmínkami soutěže si všimla v našem časopise. Její fotografie se sice mezi pět vybraných nedostaly, ale věřím, že vás zaujmou v kombinaci s jejími slovy. Díky nim se pohled na její snímky dost změní, alespoň já sama jsem to tak prožila.

Účastníci X. ročníku fotosoutěže Lázeňská stopa na téma

Moje nejmilejší fotografie

Děkujeme všem!

Jana Bártová – Čeladná

Radim Čelechovský – Ostrava-Poruba

Maria Katarzyna Chlebek – Ostrava-Poruba

Romana Konečná – Drásov

Lumír Kuchař – Ostrava 8

Tereza Kutáčová – Trojanovice

Břetislav Olšer – Ostrava-Zábřeh

Pavla Olšerová – Ostrava-Zábřeh

Filip Pavlus – Ostrava-Poruba

Božena Petřeková – Valašské Meziříčí

Jiří Roupá – Ostrava – Moravská Ostrava

Jiří Šigut – Čeladná

Milena Vaculová – Kunčice pod Ondřejníkem

Foto: Radim Čelechovský

FOTOSOUTĚŽ 2021

- LÁZEŇSKÁ STOPA -

Beskydské rehabilitační centrum vyhlašuje

XI. ročník soutěže amatérských fotografů na téma:

MŮJ STROM

Jste naším pacientem, klientem, hostem, či náhodným návštěvníkem? Vyberte ze svého archivu nebo vyfotografujte v různých ročních obdobích SVŮJ STROM. A současně nám napište, proč jste si ho vybrali a co o něm víte. Možná najdete hned několik stromů, které máte rádi, vyberte do soutěže ale JEN JEDEEN STROM.

PRAVIDLA SOUTĚŽE

- Soutěže se mohou zúčastnit pacienti, klienti a zaměstnanci BRC, hosté AD Lara, návštěvníci areálu, občané okolních obcí apod.
- Přihlásit lze pouze vlastní fotografie, týkající se jednoho stromu.
- Podmínkou je zdůvodnění výběru stromu komentářem – například, proč autor strom vybral, co o něm ví, jaký má k němu vztah, proč se mu líbí, kde strom roste a podobně
- Přihlašované snímky mohou být z různých let
- Do soutěže je možné zaslat maximálně 5 snímků (stejněho stromu)
- Optimální velikost a kvalita snímků je minimálně 700 kB (nebo větší)
- Autor fotografií odpovídá za souhlas případně vyfotografovaných osob (tento souhlas musí být podle pravidel GDPR doložen písemně); zasláním snímků souhlasí s jejich dalším využitím pro potřeby BRC (zveřejnění na internetu, v časopise Čeladenská fontána, v reklamě)
- Přihlášení fotografií: Během celého roku 2021
 - E-mailem na adresu adamova@brc.cz nebo ochmanova@brc.cz
 - Osobně předáním ke stažení na vhodném nosiči (flash disk, CD apod.) ve správní vile Běla, 1. patro, kancelář marketingu, ☎ 552 533 292
- Povinné údaje: jméno a příjmení autora, název a rok pořízení snímku, vysvětlující komentář ke snímkům, kontaktní adresa, telefon, e-mail
- Uzávěrka soutěže: 31. prosince 2021
- Vyhlášení vítězů, odměna: do 28. února 2022 na webu BRC, Facebooku a poté v Čeladenské fontáně; vítězové obdrží drobné ceny; při zveřejnění snímků v médiích uvedeme jméno autora.

V souvislosti s pobytem v BRC vítáme i nadále také mimosoutěžní fotografie na libovolné téma (příroda, procedury, volný čas apod.). Těšíme se na Vaše záběry ☺

Foto: Jana Bártová

Jana Bártová:

Je úchvatné kochat se prchavými okamžiky světelných proměn našich krásných hor...

*Paní Janu Bártovou (*1954) z Domu s pečovatelskou službou v Čeladné jsem poprosila o rozhovor, protože mě zaujaly její komentáře, připojené k fotografiím, které přihlásila do loňské fotosoutěže na téma „Moje nejmilejší fotografie“. V BRC Čeladná organizujeme tuto soutěž amatérských fotografů už 10 let. Téma je každý rok jiné a přihlásit se může kdokoliv. Se snímky a s vysvětlujícím dopisem přijela osobně až k nám do kanceláře rozvoje a marketingu. V úvodu ke svým fotografiím napsala:*

„Dřív jsem hodně cestovala po celé Evropě, prožila spoustu zajímavého a viděla mnoho krás. Ale protože už špatně chodím, stále více se musím zdržovat doma. Přesto i doma je možné stále znovu prožívat radost z nevšedních zážitků a krásy, která je všude kolem.“

Proto si dovoluji přihlásit do Vaší soutěže soubor svých fotografií s názvem OKNO. Všechny soutěžní fotografie jsem totiž pořídila ze střešního okna našeho podkrovního bytu v Domě s pečovatelskou službou v Čeladné. Je úchvatné kochat se prchavými okamžiky světelných proměn našich krásných hor, jak je umí vykouzlit slunce.“

A tak jsem na začátku března ve čtvrtém patře domu za čeladenským náměstím mohla poslouchat vyprávění o životních peripetiích této neobyčejné ženy a jejího manžela. Poslouchala jsem s takovým zaujetím, že jsem úplně zapomněla na respirátor na obličej. Připomněla mi ho až nabídnutá vlastnoručně upečená bábovka...

Paní Bártová, co Vás přivedlo k účasti v naší soutěži?

Vaši Čeladenskou fontánu jsem si vzala ve vestibulu obecního úřadu cestou k lékaři. A zrovna v tom čísle byly podmínky soutěže. Leták byl také vyvěšený ve výloze Info centra na náměstí. Vždycky jsem ráda fotografovala, a tak mě téma „Moje nejmilejší fotografie“ hned zaujalo.

Pacientkou BRC jste nikdy nebyla?

Ne, ne, vaší pacientkou jsem nebyla nikdy*. S manželem jsem byla v Darkově jako doprovod a později jako pacient s onemocněním páteře. Jezdíme s manželem na léčení společně jako tandem, protože on pro své zdravotní omezení nemůže být sám. Bolavé koleno mi budou, jak doufám, operovat v Karviné. Už bych to potřebovala...

Nahore: Zamrzlý výhled do přírodních krás (vyfotografováno 7. 1. 2015). První snímek ze souboru fotografií s názvem Okno. **Vlevo dole:** Radhošť v ohni zapadajícího slunce (29. 12. 2019)

*Poznámka: Až v dalším průběhu rozhovoru přišla při prohlížení rodinných fotografií řeč na to, že k Beskydskému rehabilitačnímu centru paní Bártová přesto daleko nemá. Její dcera Michaela Karásková zde totiž pracuje jako zdravotní sestra.

Z HAVÍŘOVA DO ČELADNÉ

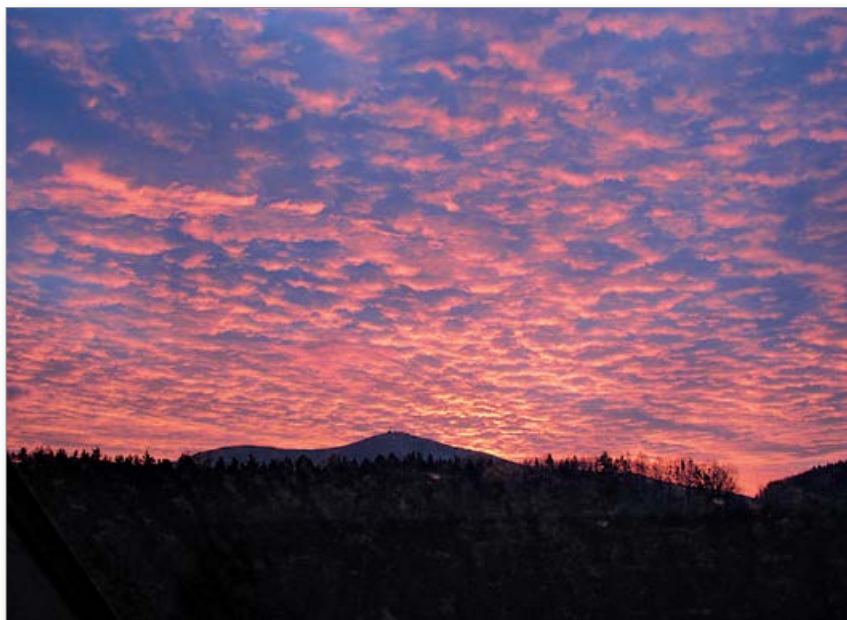
Jak dlouho žijete v domě s pečovatelskou službou?

Tak to vám musím povědět od začátku. Manžel pracoval jako IT specialista u policie a zabýval se hospodářskou kriminalitou. Až do začátku roku 2013, kdy ho postihla těžká mozková příhoda. Pamatuji se na

to dobře, protože to byla sobota a vnuk měl jít druhý den k prvnímu svatému přijímání. Manžel chtěl jít ještě předtím do práce něco dokončit. Přemluvila jsem ho, ať nechodí. Po obědě si šel odpočinout a našla jsem ho pak v křesle bezvládného. Poznala jsem podle výrazu obličeje, že je to mrtvice. Ihned jsem volala záchranku a ta ho odvezla do nemocnice v Karviné. Kdyby ho postihla tato příhoda v práci, už by tu nebyl, nikdo by ho tam nenašel včas. Naději nám v nemocnici téměř nedávali. Měl špatnou prognózu – mozkový infarkt s následnými komplikacemi. Nemohl mluvit, jíst ani se hýbat. Rok jenom ležel, nejdříve v nemocnici v Karviné, pak byl přeložen do Rehabilitačního sanatoria Lázní Darkov v Karviné, kde jsem byla s ním jako doprovod. A z lázní už šel rovnou sem do Čeladné, kam jsem se za jeho nepřítomnosti přestěhovala.

To byl vlastně malý zázrak, ale ne jediný. Po dvou dnech v karvinské nemocnici se manželův stav začal zhoršovat. Nastaly komplikace – krvácení do mozku a masivní otok mozku. Všechno smrtelné diagnózy. Lékař rozhodl o převozu do Fakultní nemocnice v Ostravě-Porubě, kde ho měli okamžitě operovat. Věděla jsem, že je zle, a tak po dohodě jsem manželovi zavolala kněze s prosbou o pomazání nemocných. Manžel ale nebyl pokřtěný, a tak to kněz nemohl udělat. Tehdy manžel komunikoval jen pohybem očních víček, a tak jsem se ho zeptala, zda souhlasí se křtem. Bylo zjevné, že ano, a pro kněze bylo zavření a otevření očí dostatečným souhlasem. A tak manžel odjížděl na kritickou operaci do Ostravy pokřtěný. Šance na přežití byla mizivá, ale manžel přežil a postupně se začal zotavovat. Ale byl to běh na dlouhou trať.

Bydleli jsme předtím v Havířově v panelákovém bytě. V Čeladné bydleli původně můj děda s babičkou. Oba pocházeli z Karviné. Když děda po 40 letech práce v hornictví odešel do důchodu, měl zaprášené plíce, proto hledal bydlení někde na čerstvém vzduchu. A tak v roce 1959 koupili dům v Čeladné. Tak se stalo, že od svých pěti let jsem trávila

Nahoře: Červánky nad Lysou horou (11. 3. 2018). Uprostřed: Letní východ slunce (1. 7. 2018). Dole: Sousedky: (5. 8. 2019) Šly sousedky nakupovat / zásoby je nutno doplňovat. / Do tašky se vejde málo / autem za to jet by stálo. / A když dobře nakoupily / ještě povídat si chtěly. / Jenže lavička nikde v dohledu / a tak k dobrému posedu / kufr auta postačí / do pozadí netlačí.

všechny prázdniny u dědy a babičky a nezapomenutelné zážitky v tomto nádherném koutu Beskyd formovaly mé šťastné dětství. Teď v tom domě bydlí naše dcera s manželem a s jejich šesti dětmi.

Toužila jsem se sem vrátit, žádost o bydlení v domě s pečovatelskou službou nám podala dcera. A byla jsem moc vděčná, že jeden byt byl volný právě v době, kdy manžela propustili z nemocnice. Do původního bytu jsme se vrátit nemohli, manžel byl v té době na vozíku a my bydleli ve čtvrtém patře bez výtahu. Potřeboval moji celodenní péči, naštěstí jsem v té době byla už čerstvě v důchodu. Postupně se ale jeho stav pomalinku zlepšoval, no a vidíte, teď v lednu jsme měli 45. výročí svatby.

DARY, KTERÉ POMÁHAJÍ

Co vám pomáhalo náročnou péčí o manžela zvládnout?

Víra, naděje a láska – to jsou hlavní dary, které mi vždycky pomáhaly. Ano, mám někdy z určitých situací strach, ale nejsem zoufalá. Mám důvěru, že nejsem sama a že je nad námi všemi „velký režisér“. Mnohokrát jsem si ověřila, že i špatné věci vedou nakonec k dobru. To sice hned nevidíte, ale časem se to ukáže. A tak si v těžkých chvílích říkám: „Pane, ty víš, proč...“ Jsem šťastná. Bez víry v Boha bych starosti a péči o manžela neunesla. V knězi a svém zpovědníkovi mám zázemí, které potřebuji.

Jak probíhá Váš všední den?

Manžel se během těch let stal částečně soběstačným. Chodí bez opory, denně vyráží na dopolední procházku. Chodí sám, protože já už špatně zvládám chůzi. Rozumíme si spíš beze slov, mluví ve slabikách, nepíše, i přesto, že za ním tři roky docházela logopedka. Ale dokáže si sám i něco pomalu přečíst. Mým velkým koníčkem je fotografování, klasická hudba, zejména Beethoven a Bach. Ráda vařím i pečů. Když se nás tady sejde celá rodina, dcera s manželem, syn s manželkou a 6 vnoučat je nás i s jejich psem 13. Ráda uvařím třeba svíčkovou a na Vánoce se sem do jedné místnosti vejdem i se stromkem (usmívá se).

Mám starý počítač – velkou bednu z roku 2007 s monitorem a s tiskárnou, ale používám ho jen jako psací stroj a k ukládání fotografií. Internet nechci, kdyby se něco pokazilo, nevěděla bych, co s tím. Občas si píšu svoje zážitky, když neruším manžela hučením počítače. Mám je zpracované formou románu s vymyšlenými postavami. Ale do knihy mi ještě hodně chybí. Ve škole mě nejvíc bavila čeština, dějepis a zeměpis. Tuhle zálibu jsem si dříve plnila cestováním.

Jana Bártová ve Finsku se severskými skřítky troly.

CESTOVATELSKÁ VÁŠEŇ

Jaké země jste procestovala?

Cestování jsem potřebovala jako odreagování od psychicky náročné práce zprostředkovatelky na Úřadu práce v Havířově. Jezdila jsem na poznávací zájezdy s cestovní kanceláří sama, manžel na cestování moc nebyl. Byla jsem tak v Itálii, Švýcarsku, ve francouzských Lurdech na Azurovém pobřeží, ve španělském Monseratu, v Barceloně, Madridu a v Santiagu de Compostela. Viděla jsem nádherné chrámy a kláštery v Portugalsku, navštívila jsem světově známé poutní místo Fatimu i hlavní město Lisabon. Procestovala jsem také Pobaltí, Skotsko a Skandinávii. Krásné vzpomínky mám na Petrohrad. Silné dojmy ve mně zanechal Izrael – Svatá země, koupala jsem se v Mrtvém moři a projela judskou pouští. Byla jsem v Norsku, daleko za polárním kruhem až na nejsevernějším bodu Evropy, na mysu Nord Cup, kde slunce v létě nezapadá.

Také jsem 19 let organizovala zájezdy pro členy naší farnosti svaté Anny v Havířově na různá poutní místa v celé republice. Cestovali jsme vždycky velkým autobusem, spali jsme většinou v poutních domech. Pro každého jsem připravila takový itinerář a mapu. První část byla o místech, která navštívíme, ta druhá měla duchovní obsah, který se k těm místům vázal. Jezdil s námi pan farář, a tak jsme měli vždycky i čas na rozhovory. Navštěvovali jsme hlavně poutní místa, ale samozřejmě i zajímavé přírodní oblasti nebo muzea. Byli jsme například v porcelánce v Dubí, ve Hřensku, slovenský Dunajec jsme sjížděli na pltích, krásný zájezd byl na téma „Slovenská gotika“. Vůbec první zájezd po otevření hranic byl do Říma v roce

Ve Finsku za severním polárním kruhem.

1992, ten byl organizačně hodně náročný. Skončila jsem v roce 2010, kdy už jsem začala špatně chodit.

Zkrátka, viděla jsem hodně úžasných míst a je škoda nechat si to jen pro sebe. Když teď už se bohužel nemůžu vzdálit z domova na déle než jen několik hodin, uzrálo ve mně rozhodnutí udělat ze svých cest přednášky, doplněné fotografiemi. Chtěla jsem se o své zážitky rozdělit s jinými lidmi. Třeba jim to přineslo radost.

(Poznámka redakce: Paní Bártová se výrazně podílí na činnosti Senior Clubu, který v domě s pečovatelskou službou působí od roku 2010. Pro návštěvníky a členy klubu kromě recitace a zpěvu připravila 15 cestovatelských přednášek a zatím 6 dílů cyklu Na úsvitu českých dějin.)

Nechybí Vám cestování?

Vůbec ne. Tady v Čeladné je nádherně, vrátila jsem se do míst svého dětství, kde jsem vyrůstala. V bytě máme střešní okna, mraky můžu pozorovat rovnou z gauče ráno hned po probuzení a pak celý den, jsou to úžasné světelné proměny.

Když někam potřebujeme jet, vezmu auto a je to. V 51 letech jsem si udělala řidičák. Autoškola v Havířově měla tehdy slogan „No problem“, to se mi líbilo, a tak jsem našla odvahu se přihlásit. Byla jsem tam se samými 18letými studenty (usmívá se). Starší Škodovku mi dal syn, a když dosluhovala, zrovna vedle obchodu, kam jsem chodila nakupovat, byla prodejna Toyoty. Jednou hodně přselo, tak jsem se tam zašla schovat a prohlížela jsem si auta. Ten mladý muž, co ke mně přišel, se mi moc ochotně věnoval, vysvětlil mi splátky a všechny možné podmínky,

a tak máme od té doby červený Yaris. Syn zrovna skončil studia, a tak to rozpočet unesl. Nic jsem dopředu neplánovala a ono to vyšlo.

Ale přesto, kdybyste mohla jen kamkoliv, které místo by to bylo?

Určitě Bodamské jezero v jižním Německu, na tamním ostrově Reichenau je bývalý benediktinský klášter Augia. Přečetla jsem si o něm knihu a to místo musí mít silného genia loci – ducha místa. Druhé v pořadí by bylo určitě Turecko, chtěla bych vidět Kapadokii. Je to krásná země, ale to už je jen zbožné přání.

UDĚLAT KROK DO TMY

Na závěr bych chtěla říct, že když osud neplánovaně přehodí výhybku našeho života na jinou kolej, neznamená to konec všeho. Ba právě naopak. Může to být výzva k novému začátku. Pravda, nejdříve to bolí a člověk je ze všeho vyděšený. Ale pak je potřeba se oklepat, zorientovat se v nové situaci a udělat první krok. Krok do tmy. Teprve když ho uděláme, otevřou se před námi dveře do světla. A pak další a další... Jen je třeba se zvednout a udělat ten první krok! Po čase člověk zjistí, že život je krásný, i když jinak, než původně chtěl.

PŘÍKLADY TÁHNOU...

Přístup k životu paní Jany Bártové je jen dalším dokladem, že pohled na okolní svět souvisí také s naším věkem. Zpravidla, čím jsme starší, tím více si vážíme byť jen drobných příležitostí k prožívání radosti, malých zastavení a „odměn“. Takový přístup k životu je ale zároveň darem, který ne každý má, bez ohledu na to, kolik mu je let.

U nás v rehabilitačním centru se o tom můžeme přesvědčovat denně. Potkáte pacienta, který sotva jde o francouzských holích, ale s jiskrami radosti v očích vám řekne, že už to zvládne na konec chodby a že je venku krásně, protože konečně prší. A pak jiného, který se stále mračí na celý svět a všechno je špatně, třebaže se u nás zbavil krutých bolestí v zádech.

Záleží jen na nás, který přístup ke svému životu a prožívání si vybereme. Trable a špatné dny má každý. Ale i v těch nejčernějších dnech se můžeme podívat z okna, zda tam nezahledneme podobné červánky a světlo, stejně jako paní Jana Bártová...

*Za rozhovor a za milé setkání poděkovala
Andrea Anderle Adamová*

*Zleva doprava a shora dolů: Řeka čaruje
Cesta do Čeladné
Voňavý příslib léta
Čapí krmení (21. 8. 2018 v 11.43)
Foto: Jana Bártoová*

Novinky v TV Ondřejka

Andrea Anderle Adamová

První verzi vysílání programu s názvem Televize Ondřejka jsme spustili v únoru 2013. V téže době jsme také všechna televizní videa začali zveřejňovat na vlastním YouTube kanále www.youtube.com/rehabilitacnicentrum. Nyní má vysílání TV Ondřejka čtyři různě tematicky zaměřené programové bloky. Každý trvá bezmála tři hodiny a opakuje se 24 hodin v různé dny. Na internetu máme trvale zveřejněno celkem 158 videí. Počet videí v blocích TV Ondřejka je nižší, protože neaktuální videa, jako jsou například pozvánky na výstavy v Galerii Lara, z programu vysílání po ukončení akcí vyřazujeme. V každém čísle v této pravidelné rubrice představujeme nová videa. Od prosince 2020 přibýlo jedno nové a jedno další video právě dokončujeme.

Výstavba Léčebného domu Dr. Storch II (8:49 min.)

Fotografie pořizované v průběhu více než dvou let výstavby Léčebného domu Dr. Storch II obsahuje tento dokument. Hned za první týden od zveřejnění na YouTube nasbíral slibných 240 zhlédnutí. Ve videu jsou snímky, které pořizovala kolegyně Blanka Ochmanová většinou při kontrolních dnech, a tak jsou zpravidla z míst na stavbě, kam byl „nepovoleným vstup zakázán“. Tuto novinku už také mohou vidět naši pacienti v programu TV Ondřejka, který vysíláme každou středu a neděli.

PŘIPRAVUJEME

Dva roky v osmi minutách aneb Jak se stavěl Léčebný dům Storch II (časosběr)

Druhé video bude časosběrné a tedy unikátní zase jiným způsobem. Využije zrychlené a sestříhané snímky z kamery, umístěné na střeše spodního domu. Fotografie zachytily dění na stavbě několikrát za den v období od 9. srpna 2019 do 13. srpna 2020, a tak je zaznamenáno vše kromě stavby základů. Každý ze 13 měsíců má složku, ve které je 1200 až 1500 snímků, pracovali jsme tedy celkem s více jak 15 tisíci fotografiemi. Ty bylo třeba nejdříve prohlédnout a vyřadit sekvence, na kterých se „nic neděje“. Roztřídění je již hotové a délka výsledného filmu je přibližně 8 minut. I přes tuto redukci je zpracování filmu velmi náročné na operační paměť běžného počítače, a tak nám práce na výsledné podobě zabraly více času, než jsme předpokládali. Věříme, že do konce dubna bude vše hotovo a že stavba ve filmu poroste plynule a rychle jako houba po dešti.

PROGRAM VYSÍLÁNÍ TV ONDŘEJKA

Jednotlivé pořady v každém programovém bloku se opakují ve stejném pořadí 24 hodin.

1. programový blok (modrý; neděle, středa) KDO JSME A CO DĚLÁME?

Krátké dokumenty o BRC a práci zdravotníků
Ukázky léčby a procedur
Pozvánky

Důvěrné hovory: rozhovory se známými osobnostmi, našimi klienty

2. programový blok (červený; pondělí, čtvrtek) CO JEŠTĚ DĚLÁME?

Zajímavosti z našeho centra
Nabídky pro volný čas, pozvánky a reportáže

3. programový blok (zelený; úterý, pátek) KDE SE NACHÁZÍTE?

Z historie i současnosti regionu
Zajímavosti o Čeladné a okolních obcích
Osobnosti, události, pozvánky

4. programový blok (fialový; sobota) CO SE U NÁS DĚLO A DĚJE?

Pozvánky na kulturní akce
Co stojí za to připomenout
aneb to nejlepší z filmového archivu BRC

Stavba nové rehabilitace v přízemí LD Dr. Storch I samostatné video mít nebude. Proto se k ní vracíme alespoň tímto snímkem z 6. 8. 2019. Na jaře 2020 už byla v plném provozu.

Novinky v INFO kanále

Vysílání našeho druhého televizního programu s názvem Info kanál jsme zahájili v lednu 2019. Tento program zobrazuje texty a fotografie, které stručně představují naše služby a různé aktuální informace. Program má pět základních okruhů témat, která jsou vizuálně odlišena různě barevnými lištami: Informace o léčbě v BRC (tmavě modrá), nabídka služeb wellness centra Lara (oranžová), restaurace U Sestřiček (světle modrá), pozvánka do Galerie malířů Beskyd (rezavě hnědá) a kulturní nabídka (zelená). Fotografie a texty se obměňují po několika vteřinách.

Na obrazovce Info kanálu se trvale zobrazuje aktuální čas, datum a jmeniny. Pravidelně se také načítá místní předpověď počasí na dva dny a na nejbližších několik hodin. Hlavní výhodou tohoto kanálu je okamžitá možnost změny obsahu. Nejviditelnější jsou rychlé aktualizace formou vyměnitelného textu v dolní liště. A tak je dobrou zprávou například prodej čerstvých zákusků v jídelně Léčebného domu Dr. Storch.

Informace o léčbě v BRC jsou samozřejmě aktuální, protože i za ztížených podmínek naši zdravotníci pracují z plných sil ve prospěch pacientů. Wellness centrum, restaurace U Sestřiček, kavárna Lara i obě galerie jsou uzavřené. Na kulturní programy si asi

ještě dlouho počkáme, stejně jako na výlety, kalendář kulturních akcí je teď prázdný.

Přáli bychom si, aby se informace, přinášené tímto televizním kanálem, zabývaly především naší aktuální kulturní nabídkou pro pacienty. Bohužel to tak nemůže být kvůli virové pandemii a protiepidemickým opatřením, která musíme dodržovat stejně jako všechna ostatní zdravotnická zařízení. Věříme ale, že i tahle pandemie jednou pomine a my se postupně vrátíme k širší kulturní nabídce a tím i k většímu množství aktuálních informací.

Programy TV Ondřejka a Info kanál lze sledovat pod čísly 1 a 2 v televizích v pokojích léčebných domů v hlavním areálu BRC a v LD Polárka.

Z dopisů redakci a vedení podniku

Jste vždy o krok napřed

Dobrý den, jak je vidět, jste vždy o krok napřed před jinými zařízeními. Nám oběma pobyt v BRC v uplynulém období neskutečně pomohl, velmi rádi bychom někdy takovou terapii zopakovali. Nicméně my jsme covid neprodělali (snad to tak zůstane) - snažíme se mu vyhnout jak intenzivním posilováním imunity, tak omezováním rizikových kontaktů. Až tahle nepříjemná doba poleví, s velkou pravděpodobností se zase k rehabilitačnímu programu přihlásíme. Zdravíme a přejeme hezký den i příjemný celý letošní rok.

Věra a Pavel Křížovi, Ostrava

Jako stavař dokážu ocenit náročnost stavby

Vážení, děkuji Vám za vánoční dárek - Čeladenskou fontánu s krásným přáním. Také já Vám přeji hodně zdraví, energie a pracovních úspěchů v BRC Čeladná po celý rok 2021. Zpravodaj je velmi kvalitní, obsáhlý, krásné snímky zdravotníků při práci s pacienty, lázeňských budov v parku. Úvodní článek je obsahově balzám pro mou duši. Časopis nás svými fotkami s výkladem provází celým průběhem stavby nové rehabilitace a nového léčebného domu Dr. Storch II Beskydského rehabilitačního centra. Jako stavař dovedu ocenit náročnou práci stavby za stálého provozu léčebných domů a navíc s náročnými opatřeními kvůli covid 19, což je neuvěřitelné.

Je zřejmé, že bez skvělého vedení panem ředitelem MUDr. Milanem Bajgarem a jeho přístupem ke všem zaměstnancům BRC Čeladná by takové výsledky nebyly. Dovede zřejmě úspěšně komunikovat se zaměstnanci, i s pracovníky stavebních firem a společně dovedli stavbu lázeňského domu Storch II v roce 2020 k jejímu užívání. Že byli i pacienti spokojeni s léčebnou péčí, ubytováním i stravou v léčebných domech, je patrné z jejich děkovaných dopisů. Sama bych moc ráda zase k Vám do BRC Čeladná přijela.

Vaše věrná pacientka a čtenářka *Blanka Freislerová, Ostrava*

Vždy vše poctivě přečtu

Děkuji za poslání časopisu Čeladenská fontána, vždy vše poctivě přečtu. Přeji Vám mnoho úspěchů do dalších let. S pozdravem Vaše čtenářka i pacientka.

Dagmar Žnivovalá, Frenštát pod Radhoštěm

Posílám příspěvek do časopisu

Dobrý den, užívám si procedur v tomto krásném areálu a posílám příspěvek do časopisu.

Zuzana Bortlová, Kopřivnice

Poznámka: Příspěvkem je tento snímek z lázeňského parku.

Každé číslo přečtu od začátku do konce

...děkuji Vám za vydávání Čeladenské fontány. Každé číslo přečtu od začátku do konce a těším se na další.

Přeji Vám pevné zdraví, štěstí a spokojenost v osobním i pracovním životě.

Miluše Rybáčková

Všichni pracovníci BRC byli velice profesionální i vstřícní

Vážený pane řediteli, dovoluji mi, abych touto cestou vyjádřil uznání a předal poděkování Beskydskému rehabilitačnímu centru (BRC), které jsem navštěvoval v rámci rehabilitací po zlomenině páté nártní kosti. Jakožto aktivnímu sportovci mi velice záleželo na výběhu zařízení pro rehabilitace a jsem opravdu rád, že volba nakonec padla právě na BRC. BRC je

umístěno v naprosto fantastickém místě a je skvěle vybaveno. Toto však je za mě ta menší část celého úspěchu BRC a mnohem větší podíl mé naproste spokojenosti spočívá v přístupu Vašich zaměstnanců. Všichni pracovníci BRC byli velice profesionální i vstřícní, a to na všech místech, která jsem měl možnost navštívit...

Nerad vyjmenovávám, jelikož díky patří rozhodně všem, nicméně musím vyzdvihnout naprosto odborný a zároveň velice pozitivní přístup fyzioterapeuta Jana Neuwirtha a pracovníků elektroléčby Petry Boháčové a vodoléčby Silvie Strnadlové. Bylo mi potěšením, že jsem mohl právě s nimi spolupracovat na mém plnohodnotném návratu k běhání v horách.

S úctou *Bedřich Stančík, Havířov*

Co mě nikdy nenapadlo a jak to skvěle dopadlo

Už jednou jsem si vyzkoušel dobrodiní rehabilitačního pobytu v čeladenském Beskydském rehabilitačním centru. Stalo se tak v lednu 2018, kdy mi skvělý ortoped MUDr. Pavel Doruška v Rožnově pod Radhoštěm operoval (pročistil) levé koleno. Poté jsem za skvělých podmínek absolvoval rehabilitační pobyt v léčebném domě Polárka. Netušil jsem, že mi osud připraví další těžkou zkoušku. Rok 2020 byl pro mě po zdravotní stránce nesmírně těžký, avšak díky pochopení a pomoci mnoha mých přátel, lékařů, zdravotních sester a především mé ženy Andrey jsem to dotáhl do zdárného (a zdravého) konce. A také mi pomohlo, že jsem neustal ve vydávání a v psaní mých knih.

V tom zdravém konci byl i můj dvouměsíční rehabilitační pobyt v léčebném domě Kněhyně Beskydského rehabilitačního centra. Tenkrát, v únoru 2018, jsem mé zkušenosti z pobytu v léčebném domě Polárka charakterizoval mimo jiné i takto:

Samozřejmě, že ve zdravotnictví (i v běžném životě), kde se setkáváme s lidmi potřebnými a dožadujícími se naší péče a pomoci, tam máme všichni nastavený práh vstřícnosti a laskavosti velice nízko. Je to tak třeba. Ale konkrétně na té Polárce (je to jistě i jinde, ale jinde jsem to nemohl pozorovat čtyři neděle) vládne duch snášenlivosti, tolerance a pochopení. Přišel jsem ovšem na kloub tomu tajemství, protože z nás, kteří jsme již nějaký ten pátek na světě, si nikdo legraci dělat nebude. Oni mají na Polárce ve skutečnosti dvě šatny. V té normální se převlékají do zdravotnického, v té druhé, která je ovšem na řadě první, si do zvláštních skříněk ukládají své starosti a problémy. Aby jimi nenakazili ostatní, a také aby jim nepřekážely v tom usmívání se. A vyzvednou si je, zase když jdou domů, mnohé starosti a problémy postupem času vychladnou.

Tehdy jsem nemohl tušit, co vím s jistotou již i dnes. Na Kněhyni mají takovou šatnu také.

Petr Anderle, Čeladná

Z dopisů redakci a vedení podniku

Následující příspěvek obsahuje části textů z několika e-mailů, které nám poslala paní **Romana Konečná (na snímku)** z Drásova. Byla jednou z účastnic loňské fotosoutěže na téma „Moje nejmilejší fotografie“. Její soutěžní snímky se sice mezi pět vybraných porotci nedostaly, ale zároveň se soutěžními příspěvky nám poslala také svoje další fotografie. Ty se týkaly vzpomínek na léčebný pobyt v Polárce, který například sobě a svému příteli zpřijemňovala rozkvetlými polévkami. Zajímá Vás, jak? Čtěte dále:

Prostě, mám to tam u Vás moc ráda...

Velice ráda fotím a celkově mám velký počet fotografií. Jsem však fotograf amatér. S obyčejným fotoaparát, žádný profík. Nejvíce fotografií mám s přírodou, pak také s různými jídly a dezerty. Vymýšlím různá zdravá jídla, a protože „jíme očima“, moc ráda je zdobím například jedlými květinami.

ROZKVELÉ POLÉVKY

I na Polárce, během svého pobytu, jsem chodila na bylinky a jedlé květinčky a zdobila s nimi obědy, hlavně polévky. Hned byly veselejší a „rozkvetly“. I sestřičkám se líbily rozkvetlé polévky, když je náhodou u mne uviděly během roznášení jídla. Také naše odpolední soukromé dezerty „rozkvétaly“. V okolní neporušené přírodě byla spousta bylinek a kytiček, které jsem v rámci vycházek trhala.

...Jídla jsem zdobila hlavně bršlicí (říká se jí „kozy noha“, má blahodárné účinky pro organismus), výhodou je, že kolem Polárky hojně roste. Také pampelišky a sedmikrásky z přilehlé louky jsem využila a vždy čerstvé jsem je před obědem nasbírala. Během pobytu jsme také popijeli výluh z čerstvých bylin, používala jsem například popenec, jahodník, maliní, borůvčí, bršlicí, jitrocel a smrkové výhony. Vypůjčila jsem si od ochotných sestřiček konvici na

čaj a louhovala bylinky ve studené vodě. Studená voda nezničí vitamíny a účinné látky. Lahodný nápoj jsem sestřičkám dala ochutnat. Třeba si na to vzpomenou...

Věřím, že i přes složitou nynější dobu k vám opět budeme moci s přítelem přijet na OLÚ. Jsme pacienti s roztroušenou sklerózou, pravidelné rehabilitační pobyty mají pro nás veliký význam a prospívají k udržení našeho „stavu“. Rádi bychom letos přijeli opět v dubnu a opět na Polárku. Je naše oblíbená jako taková, i s celým milým a vstřícným personálem.

BOLESTIVÉ VSTÁVÁNÍ

Já, kvůli svým bolestem, vstávám brzy ráno a potřebuji rozhybat tělo. A abych nerušila, nejraději vycházím do přírody. Z Polárky je do ní blízko. Moje toulky ranní přírodou bývají obvykle od 5.45 do 6.30 hod. Oblíbila jsem si, mimo jiné, i golfové hřiště, které ráno zeje prázdnotou. ▶

Nahoře: Romana Konečná s medvědem, který v Polárce střeží vstup do Polaria. **Dole:** Podívala se i do hnízda orla skalního na naučné stezce Beskydské nebe na frenštátských Horečkách.

BOSÉ PROCHÁZKY

► Chodím totiž ranní rosou bosky, což je pro tělo blahodárné. A golfové hřiště je k tomu nejlepší. Neodradily mne ani situace, kdy tu překvapivě z jara napadl sníh a překvapil i ranní mrazík. Cestou zdravím ptáčky, kteří krásně štěbetají, srnky a zajíce, kteří se tam z rána prohánějí. Mám tam i svůj oblíbený krásný strom. Je to dub, který vždy pozdravím, když přicházím a pohladím ho, když odcházím.

Říkala jsem si, že „bosý“ chodníček by třeba mohl být někde u Polárky nebo někde v areálu BRC pro pacienty zbudovaný. Když jsem pracovala v Domě s pečovatelskou službou jako pečovatelka a kulturní referentka, tak jsem takový nechala zbudovat v naší tělocvičně. Mohu říci, že mne moc těšilo a nikdy nezapomenu na šťastný výraz starší paní na vozíčku, která říkala: „Tam na ty kamínky, tam chci ještě jít...“ *

VŽDY SE NECHÁM UNĚST

...Vrátím se ještě k ranní vycházce: Když se na Polárku vracím z ranní zdravé vycházky, jsem plná energie, kterou mi příroda věnovala a začínám rehabilitační den s úsměvem...

Vždy mívám nějaké nové zážitky, s oblibou sleduji krásný východ Slunce. O to se pak dělím s přítelem, kterého po příchodu z vycházky probouzím, abychom se v 7 hodin s chutí vydali na snídani.

Tak vidíte, já se prostě vždy nechám unést a začnu něco psát navíc, i když jsem chtěla jen pár řádky odpovědět. Prostě, mám to tam u Vás moc ráda...

**Poznámka redakce: „Bosý“ chodník je proprioceptivní či sensorický chodník s různými druhy přírodních povrchů, které tvoří například šišky, kamínky, mech, zemina nebo plochy z větví a různě tvarovaného dřeva. Jak už napovídá název, chodí se po něm naboso. Na chodidlech se nachází velké množství drobných nervových zakončení, která jsou pro mozek cenným zdrojem informací o kvalitě či struktuře terénu, po kterém chodíme. Plosky nohou jsou významnou reflexní zónou, a tak je chůze naboso zároveň kompenzační chůze v botách, masáží, relaxací a výbornou „rehabilitační procedurou“. Bosý chodník máme v plánu vybudovat v hlavním areálu BRC během letošního roku.*

Rozkvetlou polévku i hlavní jídla "vyráběla" paní Romana Konečná pomocí čerstvých bylinek a květin, nasbíraných v okolí léčebného domu Polárka.

*Čas od času nás zaujme nějaký článek, o němž si říkáme, že by bylo dobře, kdyby si ho přečetli i ostatní. Takže „čteme pro vás“. Nedávno nás při hledání podnětných článků na téma stáří zaujal rozhovor se známým knězem **Zbigniewem Czendlikem**. Na Portál pro aktivní seniory www.i60.cz ho redakce umístila sice již v říjnu 2016, ale je stejně tak aktuální, jako tehdy. Máme za to, že tahle slova o stáří nezestárla. Přesvědčte se sami.*

Převzato z www.i60.cz včetně fotografie.

Při své práci se často setkává se starými lidmi. A hodně pro ně dělá. Je kněz, nejznámější český farář, vlastně celebrita. Způsobilo to jeho přátelství s Lucií Bílou a dalšími známými lidmi. Vymyká se tomu, co si většina lidí pod výrazem kněz představuje. Je veselý, nosí džíny a červené svetry, žertuje i na téma církev. Teď spolu s publicistkou Markétou Zahradníkovou napsali knihu s poněkud provokativním názvem *Postel hospoda kostel*. Budí velkou pozornost. Je humorná, ale nevyhýbá se ani hodně vážným tématům. Jedním z nich je stárnutí. A právě o tom jsme si s ním povídali.

Máte strach ze stárnutí? Vycházejme z toho, že jako farář se často setkáváte se starými nemocnými lidmi, se smrtí....

Stárnutí často provází samota. Na tu jsem zvyklý. Jenže musíme rozlišovat, že je něco jiného být sám a něco jiného být opuštěný. Já jsem sám. Žiju sám, nemám rodinu. Ale nejsem opuštěný. Proto se mi samota líp nese. Staří lidé jsou na tom hůř, protože velmi často byli opuštěni. Přišli o manžela, manželku, mnohdy i rodinu. Taková samota se snáší těžko. Jenže vidím, že někdy si za ni lidé mohou sami.

Jak to?

Říkám si, že kdybych se jednou ocitl v domově pro seniory nebo žil sám a cítil se opuštěný, dělal bych všechno pro to, abych byl co nejvíce společenský. Z čistě pragmatických důvodů. Choval bych se tak, aby lidé měli důvod za mnou chodit, vyhledávat mě, aby setkání se mnou bylo pro jiné zajímavým zpestřením. Dělal bych to čistě pragmaticky kvůli sobě. Protože se setkávám se dvěma skupinami seniorů. Jedni jsou roztomilí a setkání s nimi mě vždy obohatí. A pak jsou tu ti druzí, kteří se chovají tak, že si říkám: No jo, jsou sami, protože kdo by za nimi chodil, kdo by se s nimi chtěl vídat?

Jenže každý člověk je přece jiný, někdo má dáno, že je introvert, těžko navazuje přátelství, třeba je bručoun, aniž za to může, ne?

Kdo byl sobec celý život, na konci roku se mu ta vlastnost ještě znásobí. Kdo byl zlý, je ve stáří ještě více zlý. V domově pro seniory je hrubý na personál, žádná polévka se mu nezdá dost dobrá, buďto je příliš horká nebo příliš studená. To je pak problém. Pokud bych měl pocit, že se do takové skupiny dostávám, dělal bych všechno pro to, abych své chování změnil.

Jde to?

Já myslím, že ano. Ve vyšším věku máme často pocit, že všechno víme nejlépe, že víme, jak bychom okolí a jiné lidi změnil k lepšímu. Ale málokdy se umíme podívat sami na sebe, začít u sebe. Přitom v každém člověku je přece dobré i špatné. A mnohdy by stačilo se nad tím špatným v nás zamyslet a pokusit se to změnit.

Setkáváte se často s lidským trápením, s nemocemi, se smrtí. Jak se s tím vyrovnáváte?

Beru to tak, že zestárneme všichni. Jde o to, jak. Stáří je realita, na kterou musíme být všichni připraveni. Nemám strach ze smrti, ale samozřejmě, že mě znepokojuje umírání. Smrt je jen přechod, ale umírání je těžká disciplína. Z té mám strach, stejně jako každý. Ale i ten strach k našemu životu patří a nezbavíme se ho tak, že se přestaneme stýkat se starými nemocnými lidmi. Já za nimi chodím rád. Pro mě jsou staroušci velmi důležitá cílová skupina. Moc mi na nich záleží a nedám na ně dopustit. Jedna z největších hloupostí, jakou člověk může dělat, je to, když se tváří, že stáří neexistuje, že ho setkávání se starými lidmi obtěžuje, deptá, že mu ubírá energii. Ne nadarmo se říká, že vyspělost společnosti se pozná podle toho, jak se chová ke starým lidem.

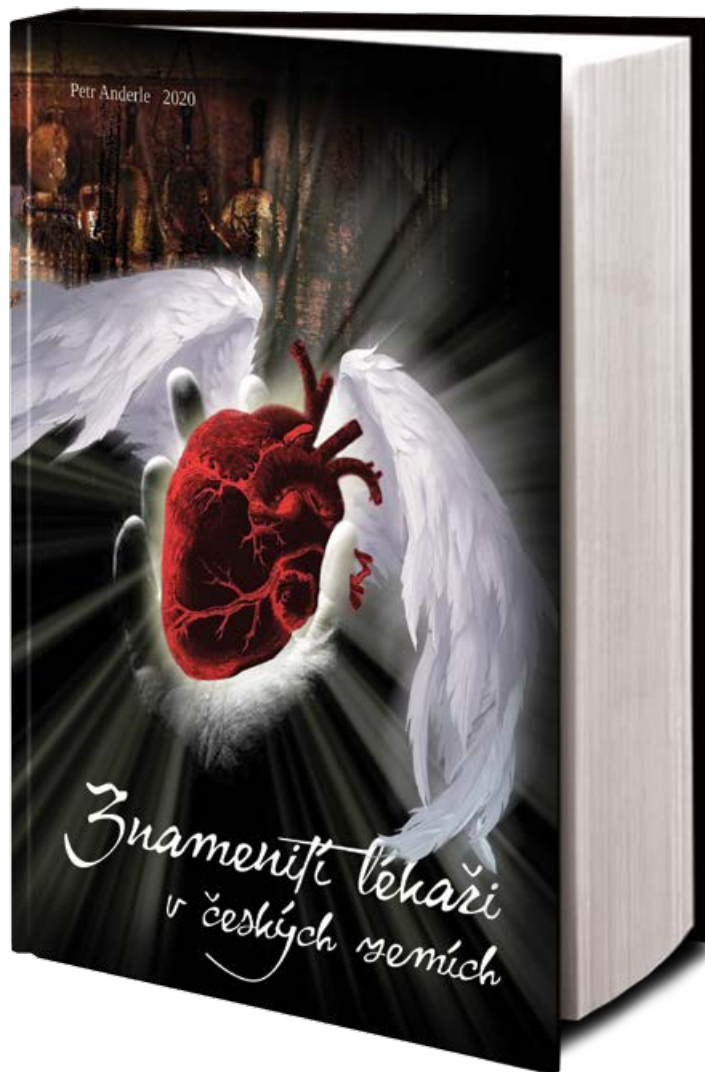
Zbigniew Czendlik se narodil 6. 9. 1964. Dětství prožil v obci Debowiec na polské straně těšínského Slezska. Po vystudování semináře se stal římskokatolickým knězem. Do České republiky se dostal tak, že po roce 1989 zdejší církev měla málo kněží, tak sem byli posláni někteří z Polska na výpomoc. Po roce služby v Náchodě byl přeložen do Lanškrouna, kde je farářem dodnes.

ZNAMENITÍ LÉKAŘI V ČESKÝCH ZEMÍCH

V prosinci 2020 vydal Okrašlovací spolek Rozhledna se sídlem v Čeladné knihu **Znamení lékařů v českých zemích**. Publikace je míněna jako poděkování za náročnou práci zdravotníků nejen v průběhu virové epidemie a mohla vyjít díky finanční podpoře obce Čeladná, firem i soukromých osob, které tak vyjádřily svoje ocenění.

Podkladem knihy je 121 zajímavých lékařských příběhů, které jejich autor Petr Anderle publikoval pravidelně v letech 2017–2020 na webu Neviditelný pes Lidových novin. Texty zahrnují osobnosti lékařského oboru, jejichž práce byla mimořádně přínosná pro lékařskou vědu, a zachycuje jejich životní příběhy v posledních několika staletích. Kniha obsahuje také texty a snímky historika architektury doc. Ing. arch. Zdeňka Lukeše o významných stavbách léčebných ústavů z dob Rakouska-Uherska a První republiky. Přes 500 stran textu doplňuje jmenný rejstřík a více jak 500 snímků a podobizen.

Kniha není na prodej, spolek Rozhledna ji bezplatně věnuje zdravotnickým zařízením, školám a lékařským fakultám. Dostali jsme ji také my v rehabilitačním centru a pro zájemce z řad zaměstnanců BRC – především zdravotníků – máme k dispozici několik desítek výtisků. Můžete si pro tuto knihu přijít do Oddělení rozvoje a marketingu v prvním patře vily Běla. Upozorněte, prosíme, na tuto možnost Vaše spolupracovníky, kteří jsou například dlouhodobě doma s dětmi nebo si z jiných důvodů dosud nevíšimli této nabídky. Děkujeme. (red)

Z předmluvy: „Někdy se na ně zapomíná a někdy na ně zapomínat nelze, protože již zapomenuti jsou a nejsou ani vzpomínáni. A přitom naše země má ve své historii mnoho osobností, patřících mezi významné představitelé vědy lékařské. Lékaři patřili i v minulosti k všestranně vzdělaným lidem, kteří nezdřídka vynikli v mnoha jiných oborech. Byli spisovatelé, hudebníci, cestovatelé, archeologové, botanici či dokonce i úspěšnými profesionálními vojáky. Většinou vynikli také proto, že byli nejen odvážní, ale i zdravě sebevědomí...“

Úryvek z jedné epizody: Pamětní deska na domě U Nikolajky 15 na pražském Smíchově připomíná, že v něm až do svého zatčení gestapem (8. dubna 1940) bydlel MUDr. Oldřich Hlaváč (1895–1942), známý také jako Alarich. Tento jeho byt se stal jedním z center odbojové organizace „Obrana národa“. 18. prosince 1942 byl popraven v berlínské věznici Plötzensee.

Těsně před popravou své ženě Ludmile mimo jiné napsal: „Byl-li můj život torzem, nesmí jím být ani Tvůj ani dětí, musí být plný a šťastný. Nepropadej materialismu a dbej, aby naše děti věřily, že život je vývoj dobra. Veď sebe a je k altruismu, služba lidem je pravým smyslem života... Nedočetl jsem několik knih, bylo mým osudem nedočíst, být torzem...“

Úžasná morální síla člověka, který jde na jistou smrt, a přesto nabádá svoji ženu a děti k altruismu a ke službě lidem. Jako by to doktor Hlaváč vzkazoval i nám. Altruismus. Moderní výraz pro jednání člověka ve prospěch druhých. Dobročinnost, nesobeckost a nezištnost. Kéž by tedy některé epizody v této knize vedly k tomu, aby mnozí zpytovali své svědomí. Měli bychom toho jako národ opravdu zapotřebí.

O zaslání knihy si lze požádat na adrese: Okrašlovací spolek Rozhledna, 739 12 Čeladná 42; ondrejnikrozhledna@seznam.cz; tel. +420 724 100 646.

Čeladenská FONTÁNA.

První číslo tohoto časopisu vyšlo v listopadu 2009.

Nepravidelný zpravodaj Beskydského rehabilitačního centra v Čeladné. Šéfredaktorka: Mgr. Andrea Anderle Adamová.
Redakční rada: Dobroslava Havránková, Věra Machálková, Ing. Blanka Ochmanová. Adresa redakce: BRC, 739 12 Čeladná 42.

Grafická úprava: A. Adamová. Tisk ME® a René Daubner - APRO Bruntál.

Distribuce dle rozdělovníku, v PDF ke stažení na adrese www.brc.cz/casopis-brc/. Zájemcům zašleme každé vydání na e-mail.

Toto číslo vyšlo v březnu 2021 v nákladu 800 výtisků.